

Полина Лазарова
Архангелова Задушница

Живите ходят на гости на мъртвите...
И какво от това?!
Някакво семенце се промъква
и шепне тихо в пръстта.
Някаква дребна мушица витае
във въздуха натежал.
Даже си спомняме, даже си знаеме –
всичко е пепел и кал.
Сипваме вино, прием за помен,
а поменът е вина...
Нервният вятър раздухва ни спомена –
животът ни – прах, самота...
Живите вече не искат да знаят.
Мъртвите – розов воал...
Капе тъгата, капе на воля,
капе на търсена жал.

Мъртвите знаят последния корен.
Живите пият напук.
Горе високо в небето показва се
гневният божи юмрук.
Уж сме запомнили, уж сме видели,
ала по детски мълчим.
Днес на Задушница – плахи и сврени.
Утре – отново – грешим.

Живите ходят на гости на мъртвите.
И какво от това?!
Окото на залеза, тихия залез –
единствена прошка сега!

КРАЙ

© Полина Лазарова

Форматиране: maskara, 2008

Издание: Околчица 2008. Литературно-художествен алманах.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9833>]